

Küçük Tavşanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tavşanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek ağaçların fısıldaştığı, güneş ışığının yaprakların üzerinde dans ettiği ormanın kalbinde küçük bir tavşan yaşırdı. Yumuşak kahverengi tüyleri, kabarık beyaz bir kuyruğu ve boynuna düzgünce bağlanmış gök mavisi bir atkısı vardı. Her sabah kıvrımlı patikalarda zıplayarak dolaşır, gördüğü her şeye merak duyardı. Orman harikalarla doluydu ve küçük tavşan hepsini keşfetmek istiyordu.

Güneşli bir gün, küçük tavşan bir yonca tarlasında otlarken tepesinden bir hışırtı duydu. Yaşlı bir meşenin gövdesinden aşağı, gür kıvılcı kuyruklu ve kırmızı şapkalı bir sincap indi. Sincabın şapka bandına sıkıştırılmış küçük yeşil bir yaprak vardı ve parlak ela gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Merhaba!" dedi sincap. "Meşe palamudu arıyorum. Hiç gördün mü?" Tavşan gülümsedi. "Henüz görmedim, ama aramana yardım ederim!"

İki yeni arkadaş birlikte aradılar; ormanda zıplayarak ve tırmanarak dolaştılar. Tavşan çalılarının altına baktı, sincap ağaç kovuklarına göz attı. Birkaç meşe palamudu buldular ve biri tavşanın burnuna çarpınca kahkahalarla güldüler. "Seninle vakit geçirmek çok eğlenceli," dedi sincap. "Sen de harika bir tırmanıcısın," dedi tavşan. O günden sonra en iyi dost oldular.

Bir öğleden sonra bir kelebeğin peşinden koşarken küçük tavşan daha önce hiç görmediği bir açıklığa rastladı. Orada, eğrelti otları ve kır çiçekleri arasında saklı, eski bir oyun alanı duruyordu. Ahşap salıncak tek bir iple asılıydı ve kaydırak bir yana eğilmişti. Tavşanın gözleri kocaman açıldı. "Amanın!" diye soludu. "Burası neresi böyle?" Arkadaşını görmeye çağırdı.

Sincap sıçrayarak geldi ve alçak bir dala tündü. "Burası bir oyun alanı!" dedi cıvıdayarak. "Ama üzgün ve bozuk görünüyor." Tavşan sallanan kaydırağa çıktı ve sallandığını hissetti. "Onu tamir etmeliyiz," dedi. "O zaman bütün orman dostlarımız burada oynayabilir." Sincap hevesle başını salladı. "Evet! Hadi birlikte yapalım!" Ve böylece plan yapmaya başladılar.

Önce salıncağa baktılar. İp yıpranmıştı ve oturak eğri asılıydı. "Yukarı tırmanıp yeni bir ip bağlayabilirim," dedi sincap. "Ben de eskisini aşağı çekebilirim," dedi tavşan. Tavşan güçlü arka bacaklarını yere dayadı ve var gücüyle çekti. Sincap ağaca tırmandı ve eski ipi çözdü. Yan yana çalıştılar ve kısa sürede salıncak hazır oldu.

Sonra kaydırağa yöneldiler. Bazı cıvatalar gevşediği için sallanıyordu. Sincap tepesine tırmandı ve çevik patileriyle her cıvatayı sıktı. Tavşan alttan iterek onu sabitledi. "Biraz daha sola!" diye seslendi sincap. Tavşan itti ve kaydırak dimdik ve sağlam durdu. "Harika bir takımız!" diye güldü tavşan.

Biraz eski tahta bulup küçük bir tahterevalli yaptılar. Tavşan bir ucunu dengede tutarken sincap ahşap çivileri çaktı. Yabani otları temizlediler ve küçük patikaları süpürdüler. Oyun alanı yeniden neşeli görünmeye başladı. "Bu zor bir iş," dedi tavşan alnını silerek. "Ama seninle eğlenceli," dedi sincap ve ikisi de kıkırdadı.

Çalışırlarken bir fare ailesi yanlarından geçti. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Bayan Fare. "Oyun alanını tamir ediyoruz!" dedi tavşan. "Yardım edebilir miyiz?" diye sordular fareler. Sincap onlara tozu süpürmeleri için minik süpürgeler verdi. Kısa süre sonra bir kirpi geldi ve yaprakları yuvarlayıp uzaklaştırdı. Herkes katılmak istiyordu.

Öğleden sonra oyun alanı neredeyse bitmişti. Salıncak düz asılıydı, kaydırak dimdik duruyordu ve tahterevallli hazırdu. Tavşan ile sincap geri çekilip işlerini hayranlıkla seyrettiler. "Birbirimiz olmadan bunu yapamazdık," dedi tavşan. "Dostlarımız olmadan da yapamazdık," diye ekledi sincap. Oyun alanı güneş ışığında parlıyordu.

Tam o sırada eski salıncağın ipi kaymaya başladı. "Olamaz!" diye bağırdı tavşan. "Düğüm çözülüyor!" Sincap ağaca fırladı. "Ben hallederim!" diye bağırdı. Ama ip ona ulaşamayacağı kadar yüksekti. "Bana destek lazım!" Tavşan dimdik durdu ve sincap onun sırtına tırmandı. Birlikte düğüme ulaştılar ve sıkıca bağladılar.

Salıncak tamir edilince oyun alanı gerçekten hazır oldu. "Hadi deneyelim!" dedi sincap. Salıncağa atladı ve tavşan hafifçe itti. Sincap yükseldi, daha da yükseldi; gür kuyruğu arkasından dalgalanıyordu. Sonra tavşan kaydırağa çıktı ve neşeyle ciyaklayarak aşağı kaydı. Oyun alanı yeniden kahkahalarla doldu.

Bütün orman dostları oynamaya geldi. Fareler salıncakta sallandı, kirpi kaydıraktan kaydı ve kuşlar tahterevallide tünedi. Tavşan ile sincap gururlu gülümsemelerle izlediler. "Başardık!" diye sevindiler. "Birlikte çalıştığımız için daha kolay oldu," dedi tavşan. "Ve çok daha eğlenceli!" diye ekledi sincap. Orman sevinçle yankılandı.

O günden sonra oyun alanı ormanın en sevilen yeri oldu. Küçük tavşan ile sincap her gün dostlarıyla orada oynadılar. Birlikte takım olarak çalışınca hiçbir işin çok büyük olmadığını öğrendiler. Ve birbirine yardım etmenin her işi hafiflettiğini, her gülümsemeyi aydınlattığını öğrendiler.

Yani ne zaman gök mavisi atkılı küçük bir tavşanla kırmızı şapkalı bir sincap görseniz, bilin ki yeni bir maceraya çıkmışlardır. Ve birlikte tamir ettikleri o eski oyun alanını hep hatırlayacaklar. Çünkü keşfettiler ki ekip çalışması en güzel büyüdür—zor işi mutlu oyuna dönüştürür.

Ve böylece, ormanın kalbinde, küçük tavşan ile sincap en iyi dost olarak kaldılar, her zaman birbirlerine yardım etmeye hazır dılar. Birlikte her şeyi yapabileceklerini biliyorlardı. Oyun alanı da işbirliğinin her projeyi kolaylaştırdığını ve dünyayı neşeyle doldurduğunu hatırlatan mutlu bir anıt olarak durdu.